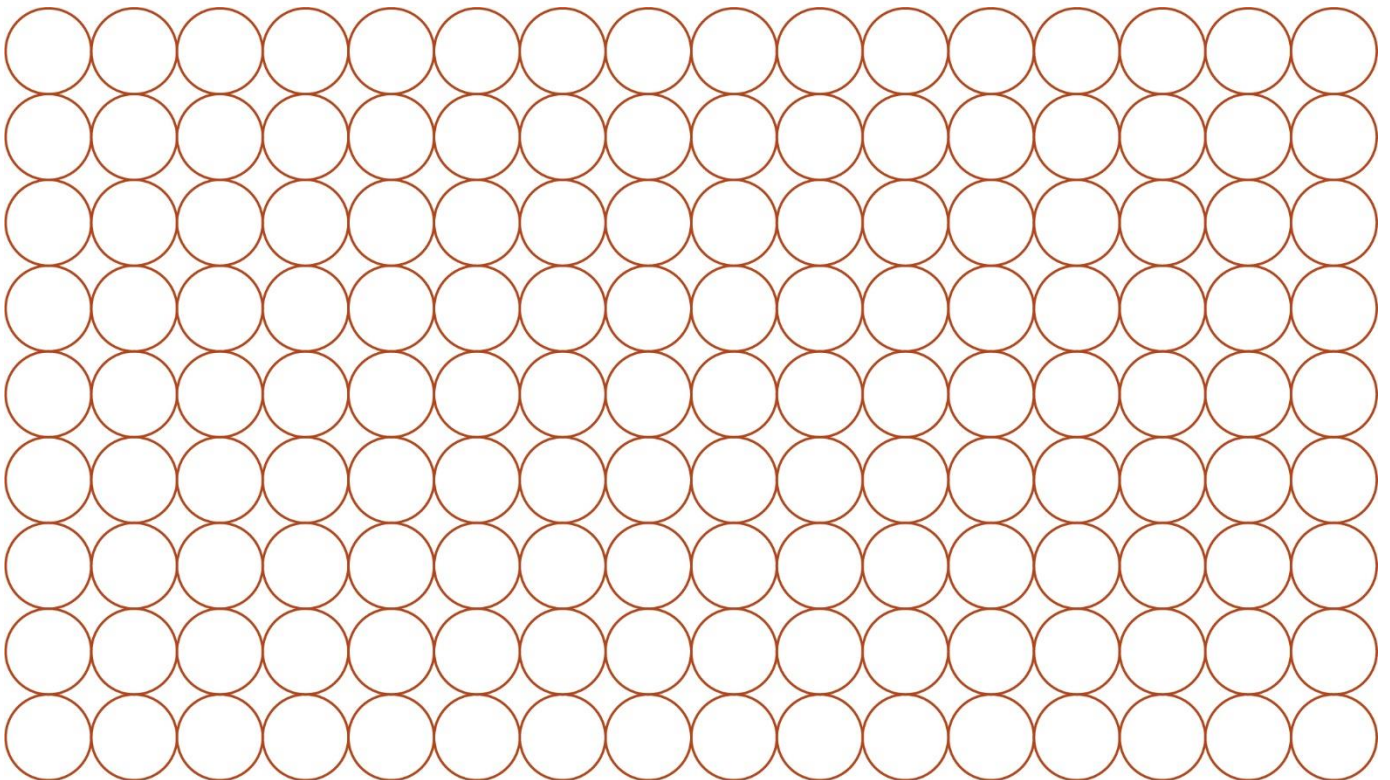

Kommentarmaterial till kursplanen i modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk

Grundskolan

Publikationen finns att ladda ner som kostnadsfri
PDF från Skolverkets webbplats:

www.skolverket.se/publikationer

ISBN: 978-91-7559-373-9

Skolverket, Stockholm 2021

Innehåll

Inledning	4
Om skolämnet modersmål utom och som nationellt minoritetsspråk	5
Kommentarer till kursplanens syfte.....	6
Kursplanens långsiktiga mål	10
Kommentarer till kursplanens centrala innehåll	11
Innehållet i ämnet modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk.....	11
Läsa och skriva	12
Tala, lyssna och samtala	17
Texter.....	21
Språkbruk.....	23
Sverigefinsk kultur.....	26
Kommentarer till kursplanens kunskapskrav	30
Kunskapskraven i ämnet modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk.....	31
Kunskapskraven i årskurs 6 och 9 inom ramen för finska som förstaspråk.....	31
Kunskapskraven i årskurs 6 och 9 inom ramen för finska som andraspråk.....	35

Inledning

Till varje kursplan finns ett kommentarmaterial. Det riktar sig till lärare, rektorer och andra som är verksamma inom skolväsendet. Avsikten med materialet är att ge en bredare och djupare förståelse för de urval och ställningstaganden som ligger bakom texten i kursplanen. Materialet beskriver också hur det centrala innehållet utvecklas över årskurserna och vad lärare kan fokusera på när de gör bedömningar i relation till kunskapskraven.

Formuleringar som är hämtade direkt från kursplanen är genomgående kursiverade i texten.

Om skolämnet modersmål utom och som nationellt minoritetsspråk

Kursplanen i modersmål består av två avsnitt: modersmål utom nationella minoritetsspråk och modersmål som nationellt minoritetsspråk – finska, jiddisch, meänkieli och romani chib.

Samiska är ett ämne i sameskolan. Vid modersmålsundervisning i samiska används den kursplan som gäller för ämnet samiska i sameskolan.

Kursplanerna i ämnet modersmål som nationellt minoritetsspråk och ämnet samiska har två spår: förstaspråk och andraspråk. Kursplanen i modersmål utom nationellt minoritetsspråk har endast förstaspråksspår.

Kommentarer till kursplanens syfte

Syftestexten riktar sig till läraren och beskriver de övergripande målsättningar som ska gälla för undervisningen i det aktuella ämnet. Syftet är därför en viktig del när lärare planerar och genomför undervisningen. Syftestexten avslutas med ett antal långsiktiga mål som avgränsar de delar av syftet som ligger till grund för kunskapskraven.

Syftet med undervisningen i ämnet modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk är att ge eleverna möjlighet att utvecklas till flerspråkiga individer med flerkulturell identitet. Det blir möjligt genom att eleverna i undervisningen utvecklar kunskaper i och om de nationella minoritetsspråken och den nationella minoritetens kultur.

Kursplanen lyfter tydligt fram ämnets två ben, språk och kultur. De nationella minoritetsspråken är viktiga kulturbärare som förenar de nationella minoriteterna i Sverige med människor som talar samma språk i andra delar av världen.

Flerspråkighet

Kursplanen anger att eleverna genom undervisningen i det nationella minoritetsspråket ska ges möjlighet att utveckla *sin flerspråkighet*. Det innebär att eleverna ska kunna använda både minoritetsspråket, svenska och andra språk när de kommunicerar med andra, beroende på vilken situation de befinner sig i. Detta är en förmåga som gör det möjligt att röra sig mellan olika sociala och kulturella sammanhang och förflytta sig mellan olika utbildningssammanhang och arbetsmarknader. Att utveckla sin flerspråkighet skänker individen stor trygghet och säkerhet och bidrar till att hon eller han kan utveckla *sin förståelse av omvärlden*.

Identitet

Kursplanen anger vidare att eleverna ska ges möjlighet att utveckla *sin identitet*. Det betyder att undervisningen ska stödja elevernas identitetsutveckling i nära samspel med deras språkutveckling. I sammanhanget är det viktigt att betona att en människas identitet är flerdimensionell och ofta präglad av tillhörighet till flera kulturer. Genom undervisningen i minoritetsspråket får eleverna möjlighet att utveckla flerkulturella identiteter på egna villkor. Det är betydelsefullt att det är en identitet som de själva har definierat och som de har möjlighet att reflektera medvetet över. Kursplanen lämnar utrymme för att eleverna kan känna olika stark tillhörighet till sin nationella minoritetskultur, precis som att förkunskaperna i språket kan variera.

Intresse för minoritetsspråket

Undervisningen ska *stimulera elevernas intresse för att samtala, läsa och skriva på det nationella minoritetsspråket*. Intresse är grundläggande för att vilja närma

sig språken. Genom intresse ökar förutsättningarna för eleverna att tillägna sig innehållet i undervisningen och deras vilja att lära på egen hand. Att unga människor utvecklar intresse för det nationella minoritetsspråket är betydelsefullt för att språken ska fortsätta användas, utvecklas och vara livskraftiga i den privata sfären såväl som i samhälls- och arbetslivet.

Texter

I undervisningen ska eleverna möta *texter på språket i olika genrer*. Genom mötet med texter på det nationella minoritetsspråket i olika genrer ges eleverna möjlighet att utveckla både sitt språk och sin förståelse av den språkliga och kulturella mångfalden i samhället. Att eleverna får möta texter ur olika genrer och medier är viktigt för att de ska kunna utveckla en bred språklig repertoar och förmåga att uttrycka sig tydligt i olika sammanhang.

Allsidig kommunikativ förmåga

Undervisningen i det nationella minoritetsspråket ska ge eleverna möjlighet att utveckla en *allsidig kommunikativ förmåga*. I en sådan förmåga ingår såväl sociala som interkulturella och språkliga aspekter. Det innebär att man kan anpassa sitt språk till olika situationer, syften och mottagare. I en social och kulturell förmåga ingår att så långt som möjligt känna till och använda koder och det språkbruk som behövs för att kunna kommunicera i både formella och informella situationer. Ibland uppstår situationer där man försöker förmedla ett budskap, men upplever att man inte lyckas nå fram till mottagaren. Då kan eleverna få stöd av olika strategier i sin interaktion. Det kan handla om att kompensera med hjälp av till exempel frågor, omformuleringar och kroppsspråk.

Den kommunikativa förmågan innefattar även en *språklig säkerhet i tal och skrift*. För att kunna kommunicera krävs förutom ett ordförråd även kunskap om vissa av språkets strukturella regler. Det innebär att man i möjligaste mån behärskar språkets form, det vill säga fraseologi, uttal, prosodi, stavning och grammatik. Syftet med detta är att utveckla komplexiteten och precisionen i elevens språk både muntligt och skriftligt. Med kunskaper om språkets form kan eleverna utveckla förmågan att uttrycka sig och kommunicera i allt mer avancerade och krävande sammanhang.

Tilltro till sin språkförmåga

Undervisningen i det nationella minoritetsspråket syftar till att eleverna ska utveckla *tilltro till sin förmåga att uttrycka sig i olika sammanhang och för skilda syften*. Kursplanen lyfter fram vikten av tilltro eftersom detta är grundläggande för att våga uttrycka sig. Att ha modet att använda språket är en förutsättning för att utveckla nya kunskaper om det. Genom att utforska och utveckla en bred språklig repertoar kan eleverna bli bättre på att formulera sig. Därigenom får de en större möjlighet att uttrycka sina egna åsikter. Den som har utvecklat tilltro till sin förmåga att kommunicera får lättare att möta nya människor och platser och

därigenom lämna invanda språkliga miljöer. Trygghet och språklig säkerhet gör också att man kan vara den man är på fler än ett språk.

Kursplanen anger även att eleverna ska utveckla kunskaper om *hur man formulerar sig och samspelar med andra i tal och skrift*. Många elever känner tilltro och säkerhet när de samtalar om känslor och erfarenheter i den privata sfären, men däremot större osäkerhet när de uttrycker sig på minoritetsspråket i offentliga miljöer. Genom att sätta ord på sina åsikter, tankar och upplevelser kan eleverna utveckla en större språklig repertoar för att kommunicera i både informella och formella sammanhang. Insikter i hur språkbruk varierar ökar ytterligare deras möjligheter att medvetet kunna anpassa språkbruket. Därför anger kursplanen att eleverna ska ges möjlighet att utveckla medvetenhet om *hur språkbruket varierar beroende på situation och sociala sammanhang*.

Den nationella minoritetens historia, kulturella uttryck och traditioner

Kursplanen anger att undervisningen ska ge eleverna möjlighet att utveckla kunskaper om den nationella minoritetens *historia, kulturella uttryck och traditioner*. I anslutning till detta syfte ska eleverna även ges förutsättningar att utveckla kunskaper om den nationella minoritetens *musik, litteratur och andra estetiska uttrycksformer*. Kunskaper om det egna kulturarvet kan ge eleverna ökad självkänsla och en större trygghet, något som kan bidra till utvecklingen av deras personliga och kulturella identiteter. De inledande skrivningarna i kursplanen om att det är betydelsefullt att ha ett rikt och varierat språk för *att kunna förstå och verka i ett samhälle där kulturer, livsåskådningar, generationer och språk möts* vill peka på att ämnet modersmål, liksom alla andra språkämnen, har som ett av sina viktigaste uppdrag att ge eleverna möjlighet att kommunicera med sin omvärld.

Fördjupade kunskaper om den nationella minoritetens historia, kulturella uttryck och traditioner kan utgöra en kunskapslänk mellan generationerna och ge eleverna större möjlighet att reflektera över sin egen livssituation. Sådana kunskaper kan även underlätta för eleverna att förstå nyanser, referenser och underförstådda betydelse i språket vid möten med människor och exempelvis litteratur och film.

Språkets ursprung, utveckling och nutida status

Genom undervisningen i det nationella minoritetsspråket ska eleverna ges förutsättningar att utveckla kunskaper om minoritetsspråkets *ursprung, utveckling och nutida status*. Dessa kunskaper ger eleverna en ökad möjlighet att förstå den nationella minoritetens och språkets historiska och kulturella utveckling. Språket har utvecklats utifrån den miljö, den omgivning och de näringar som funnits där minoriteten har levt. Språket har också utvecklats genom möten med andra folk- och språkgrupper. Ord- och begreppsörråd, liksom bruk av talesätt och idiomatik, speglar därigenom den nationella minoritetens kulturella utveckling.

Språklig utveckling ska inte enbart betraktas ur ett historiskt perspektiv utan är en ständigt pågående process. Revitalisering syftar till att stärka och stötta språkets ställning så att det blir livskraftigt och kan leva vidare. Kunskaper om den nationella minoritetens organisationer och institutioner som arbetar för att främja den nationella minoritetens språk och kultur är av vikt ur demokratisk synvinkel. Sådana kunskaper kan bidra till att stärka elevernas möjligheter att engagera sig i frågor som rör den egna minoriteten.

Kursplanens långsiktiga mål

Kursplanens syftestext avslutas med ett antal långsiktiga mål. Dessa är avgränsade till de delar av syftet som ligger till grund för kunskapskraven. De långsiktiga målen innehåller inte sådant som elevernas socioemotionella utveckling, värderingar, beteenden eller intresse för ämnet. Dessa områden är viktiga när lärarna planerar, genomför och utvärderar sin egen undervisning, men ska inte vara underlag för bedömning och betygssättning.

De långsiktiga målen i ämnet modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk är:

- *förmåga att formulera sig och kommunicera i tal och skrift, urskilja språkliga strukturer och följa språkliga normer,*
- *förmåga att anpassa språket efter olika syften, mottagare och sammanhang,*
- *förståelse av finska i tal och skrift,*
- *kunskaper om sociala, historiska och kulturella företeelser i miljöer där språket används, och*
- *kunskaper om språkets ursprung, utveckling och nutida status.*

Kommentarer till kursplanens centrala innehåll

Det centrala innehållet i kursplanen anger vilket obligatoriskt innehåll som ska behandlas i undervisningen. Det är uppdelat i kunskapsområden som i sin tur består av ett antal innehållspunkter. Dessa ska uppfattas som byggstenar som kan kombineras på olika sätt och väga olika tungt i undervisningen. I planeringen kan de enskilda punkterna i det centrala innehållet kräva olika mycket utrymme i undervisningen, beroende på vad de omfattar och på elevgruppens behov och förutsättningar. Kunskapsområdena bör alltså inte ses som separata arbetsområden för undervisningen, utan de kan kombineras på de sätt som läraren bedömer som mest lämpligt för att uppnå syftet med undervisningen för elevgruppen.

Exempel i innehållet

I det centrala innehållet förekommer vissa exempel. De förtydligar innehållets inriktning, men är inte uttryck för att de bör prioriteras framför andra alternativ. Till exempel anges i årskurserna 7–9 att eleverna ska möta innehållet *beskrivande, förklarande, instruerande och argumenterande texter, till exempel tidningsartiklar och arbetsbeskrivningar*. Det innebär att beskrivande, förklarande, instruerande och argumenterande texter är obligatoriskt innehåll i årskurserna 7–9. Däremot kan undervisningen lika väl som att behandla tidningsartiklar och arbetsbeskrivningar ta upp debattinlägg, instruktionsmanualer eller helt andra beskrivande, förklarande, instruerande och argumenterande texter.

Innehållet i ämnet modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk

Indelningen av kunskapsområden i det centrala innehållet i modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk är inte helt enkel att göra. Vilka områden man än väljer ut så tenderar innehållsbeskrivningarna att överlappa varandra. Språkbruk är till exempel något som med nödvändighet ingår i alla områden. Det är inte möjligt att läsa och skriva utan att bruka språket, och det finns inte heller några texter som skapas utan språk. Indelningarna bör därför i första hand ses som ett sätt att strukturera och presentera innehållet i undervisningen på, och inte som enskilda undervisningsmoment.

Texten som följer nedan kommenterar det centrala innehållet med utgångspunkt i de fem kunskapsområdena: ”Läsa och skriva”, ”Tala, lyssna och samtala”, ”Texter”, ”Språkbruk” samt ”Sverigefinsk kultur”.

Finska som förstaspråk och andraspråk

Syftet med kursplanerna i de nationella minoritetsspråken är att bevara, utveckla och ge möjlighet att revitalisera ett språk som gått förlorat i föräldragenerationen eller ännu tidigare, till följd av den svaga ställning som de nationella minoritetsspråken haft under lång tid. Kursplanen i modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk är därför konstruerad med utgångspunkt i ett förstaspråk och ett andraspråk. Det centrala innehållet i finska som andraspråk är anpassat för elever som ska lära sig finska som nybörjarspråk.

Förstaspråk definieras ofta som det språk man börjar lära sig i tidig ålder, som elevens modersmål eller elevens starkaste språk. Andraspråk definieras som språket som eleven lär sig efter att helt eller delvis ha tillägnat sig sitt förstaspråk (modersmål) och vars inläring äger rum i en miljö där språket används i naturlig kommunikation.

Eleverna som läser finska som andraspråk har olika möjligheter att utveckla sitt språk i en miljö där många använder språket. Därför syftar benämningen finska som andraspråk snarare till att beskriva den kunskapsnivå som eleverna förväntas ha vid början av sin modersmålsundervisning.

Det finns ett centralt innehåll för finska som förstaspråk och ett för finska som andraspråk. Kunskapsområdena ”Läsa och skriva”, ”Tala, lyssna och samtala”, ”Texter” och ”Språkbruk” skiljer sig därför åt mellan första- och andraspråk, eftersom innehållet till stor del utgår från elevernas olika språkfärdigheter vid skolstarten. Däremot är kunskapsområdet ”Sverigefinsk kultur” samma för finska som första- och andraspråk, eftersom det går att arbeta med oberoende av elevens språkförmåga. På samma sätt skiljer sig kunskapskraven åt mellan första- och andraspråk med undantag för kunskapsområdet ”Sverigefinsk kultur”.

Ambitionen i kursplanen är att ge alla elever med sverigefinsk bakgrund möjligheten att utifrån sina förutsättningar utveckla sina kunskaper så långt som möjligt. Det finns ingen reglering för vilka elever som ska tillhöra vilken nivå, utan det får avgöras på varje enskild skola och från fall till fall. Emellertid förutsätter innehållet för finska som förstaspråk att eleverna har grundläggande kunskaper i finska vid skolstarten. Det centrala innehållet i finska som andraspråk startar på nybörjarnivå, men det kan också användas för elever som har vissa kunskaper i finska.

Läsa och skriva

Innehållet i kunskapsområdet ”Läsa och skriva” skapar en grund för elevernas läs- och skrivutveckling. Att kunna läsa och skriva är en förutsättning för fortsatt lärande och en källa till lust och glädje. Läsande och skrivande gör det möjligt att framföra egna åsikter och argument och ta del av andras. Mötet med litteraturen bidrar till utveckling av den personliga och kulturella identiteten.

Strategier

Begreppet strategi förekommer ofta i kursplanen. Strategi är ett samlingsbegrepp för olika metoder eller handlingsätt vid kommunikation och i elevernas lärande. Strategier kan vara medvetna eller delvis omedvetna, de kan vara planerade eller spontana. De kan också vara mer eller mindre effektiva. Även att använda hjälpmedel, som till exempel lexikon och datorprogram, är en typ av strategi.

Alla människor behöver och använder strategier för att förstå, göra sig förstådda, kommunicera och lära. Inte minst nybörjare i språk behöver under en lång tid kompenserande strategier när språkkunskaperna inte riktigt räcker till. Efter hand som språkfärdigheten ökar minskar behovet av rent kompensatoriska strategier, men man fortsätter att använda kommunikativa strategier.

Eleverna behöver bli medvetna om vilka strategier som står till buds. De behöver också hjälp att hitta effektiva strategier, både för att kommunicera och för att utveckla språkkunskaperna. Genom undervisningen kan eleverna få stöd i att öka sin medvetenhet om verkningfulla strategier. Med en sådan medvetenhet kan de välja att handla på sätt som är anpassade till situation och syfte och som ger goda resultat.

Lässtrategier

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Lässtrategier för att förstå och tolka texter samt för att anpassa läsningen efter textens form och innehåll.	Lässtrategier för att förstå och tolka texter från olika medier samt för att urskilja texters budskap, både det direkt uttalade och sådant som är indirekt uttryckt.	Lässtrategier för att förstå och tolka texter från olika medier.
Finska som andraspråk	Lässtrategier för att förstå och tolka ord och fraser i enkla texter.	Lässtrategier för att förstå och tolka enkla texter från olika medier.	Lässtrategier för att förstå och tolka texter från olika medier.

Lässtrategier är ett centralt innehåll genom alla årskurser i grundskolan. Undervisningen i finska ska hjälpa eleverna att utveckla strategier för att underlätta och förstärka förståelsen av vad de läser, till exempel genom att ställa frågor till texten, jämföra det lästa med egna erfarenheter eller prata med andra om sina läsupplevelser. För eleven som läser finska som förstaspråk går progressionen från nybörjaren som ska ”knäcka koden” och förstå och tolka innehållet i de texter hon eller han möter, till den lite mer erfarna läsaren som kan tolka och analysera texter. Detta innehåll finns med såväl i kursplanen i finska som i kursplanerna för övriga språk för att stärka elevernas utveckling som läsare på sina olika språk. För de elever som läser finska som andraspråk går progressionen från att som nybörjare ”knäcka koden” till att som andraspråkstalare förstå och tolka innehållet i de texter de möter.

Att få undervisning som fokuserar på såväl textens form och innehåll som på budskap och det medium som texten förekommer i, har betydelse för elevernas

förmåga att bredda och fördjupa läsförmågan. För att ge en bredd och variation i de texter som eleverna möter lyfter kursplanen i de högre årskurserna fram att texterna ska hämtas från olika medier. Detta kan ses som en aspekt av ett livslångt lärande genom att eleverna utvecklar förmågan att ta del av språket i omvärlden.

Finska som förstaspråk och andraspråk

De elever som läser finska som förstaspråk möter redan i årskurserna 1–3 *lässtrategier för att förstå och tolka texter från olika medier samt för att anpassa läsningen efter textens form och innehåll*. Det kan till exempel vara att läsa för att uppfatta huvuddragen i en text eller för att hitta detaljer. De elever som läser finska som andraspråk möter i årskurserna 1–3 mycket grundläggande *lässtrategier för att förstå och tolka ord och fraser i enkla texter*. Det kan handla om att ta hjälp av bilder, rubriker eller förförståelse vid läsningen.

I årskurserna 4–6 möter de som läser finska som förstaspråk *lässtrategier för att förstå och tolka texter från olika medier*. Att förstå och tolka text innebär att närma sig texten på ett djupare plan och undersöka flera dimensioner i denna, till exempel tilltal, bruk av synonymer, specifika stilgrepp som ironi och sarkasm eller målgruppsanpassningen av språket. Motsvarande innehåll för andraspråk är *lässtrategier för att förstå och tolka enkla texter från olika medier*. Texter från olika medier kan till exempel hämtas från böcker, internet, tidningar, filmer, radio och poddsändningar. Kursplanen anger att texterna ska komma från olika medier för att möjliggöra ett inflöde av levande och dynamiskt språk. Detta inflöde ger eleverna en möjlighet att utveckla en större språklig medvetenhet samt mer komplexa och varierande lässtrategier. För elever med finska som förstaspråk vidgas innehållet på så sätt att undervisningen även ska behandla strategier för att *urskilja texters budskap, både det direkt uttalade och sådant som är indirekt uttryckt*.

I årskurserna 7–9 ska undervisningen för elever som läser finska som förstaspråk behandla *lässtrategier för att förstå och tolka texter från olika medier*. För eleverna som läser finska som andraspråk ligger progressionen i att gå från att *förstå och tolka enkla texter till att förstå och tolka texter med en mer komplex struktur*.

Strategier för skrivande

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Strategier för skrivande av olika typer av texter om ämnen som är välbekanta för eleven.	Strategier för skrivande av berättande texter och faktatexter med anpassning till deras uppbyggnad och språkliga drag.	Strategier för skrivande av olika typer av texter med anpassning till deras uppbyggnad och språkliga drag. Skapande av texter där ord, bild och ljud samspelar.
Finska som andraspråk	Strategier för skrivande av enkla presentationer, beskrivningar och meddelanden.	Strategier för skrivande av enkla berättande texter, beskrivningar och instruktioner.	Berättelser och beskrivningar i form av sammanhängande text.

Kursplanen anger att alla elever genom hela grundskoletiden ska få undervisning i hur man skriver olika typer av texter.

Finska som förstaspråk

I finska som förstaspråk möter eleverna i årskurserna 1–3 innehållet *strategier för skrivande av olika typer av texter om ämnen som är välbekanta* för dem, och i årskurserna 4–6 är motsvarande innehåll utvecklat till *strategier för skrivande av berättande texter och faktatexter med anpassning till deras uppbyggnad och språkliga drag*. Progressionen går från det elevnära till texter som fordrar mer kunskap om genrespecifika stilgrepp. Att skriva olika slags texter med anpassning till deras uppbyggnad och språkliga drag innebär att anpassa formen och innehållet efter den genre man skriver i och efter vem som är mottagare. Det kan till exempel vara att skriva en insändare som riktar sig till politiker och invånare på orten där man bor, en påhittad nyhetsartikel eller ett blogginlägg. Då är det viktigt att veta hur man strukturerar texten beroende på dess innehåll och vilka ord och uttryck som är lämpliga att använda.

I årskurserna 7–9 möter eleverna ett än bredare spektrum av skrivande i form av *olika typer av texter*. Olika typer av texter kan innefatta allt från recensioner av böcker och filmer till inlägg i sociala medier. Undervisningen ska även i de högre årskurserna behandla de olika texttypernas *uppbyggnad och språkliga drag* samt *skapande av texter där ord, bild och ljud samspelar*. Progressionen ligger i att eleverna skriver allt fler olika och mer komplexa texter ju äldre de blir.

Finska som andraspråk

I årskurserna 1–3 ska eleverna få undervisning om *strategier för skrivande av enkla presentationer, beskrivningar och meddelanden*. Detta utgår från den språkliga nivå som eleverna befinner sig på, även om de successivt måste få möta utmaningar utifrån sin nivå. Motsvarande innehåll för årskurserna 4–6 är *strategier för skrivande av enkla berättande texter, beskrivningar och instruktioner*, och eleverna i högsta årskurserna ska möta *berättelser och beskrivningar i form av sammanhängande text*. Tanken är att eleverna ska få tillfälle att skapa olika typer av texter och att de med stigande språklig förmåga ska arbeta mer medvetet med specifika stildrag i skriftliga framställningar.

Språkets struktur

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Stavningsregler för vanligt förekommande ord i elevnära texter. Alfabetet på finska och sambandet mellan ljud och bokstav.	Finskans grundläggande struktur med stavningsregler, böjningsmönster och meningsbyggnad.	Finskans struktur med ordbildning, böjningsmönster, ordklasser och satsdelar.
Finska som andraspråk	Alfabetet på finska och sambandet mellan ljud och bokstav.	Språkliga företeelser, däribland stavningsregler och grammatiska	Språkliga företeelser, däribland stavning, grammatiska strukturer

		strukturer, i det språk eleverna möter.	och fasta språkliga uttryck, i det språk eleverna möter.
--	--	---	--

Finska som förstaspråk

I alla årskurser ska elever som läser förstaspråk möta ett innehåll som handlar om språkets struktur. Kunskaper om form och struktur är ett medel för att utveckla språkfärdigheten. Vetskapen om att man behärskar de formella aspekterna av språket gör att den språkliga tryggheten och lusten att uttrycka sig ökar.

Kursplanen skriver fram en progression i formläran från mötet med *alfabetet på finska och sambandet mellan ljud och bokstav* och *stavningsregler för vanligt förekommande ord i elevnära texter* i de lägre årskurserna, till kunskaper om *finskans grundläggande struktur med stavningsregler, böjningsmönster och meningsbyggnad* i årskurserna 4–6 och *finskans struktur med ordbildning, böjningsmönster, ordklasser och satsdelar* i årskurserna 7–9. Alla dessa delar är viktiga, och kursplanen strävar efter att ge eleverna möjligheter att utveckla sin språkliga medvetenhet och säkerhet i tal och skrift.

Finska som andraspråk

Det centrala innehållet i finska som andraspråk anger inte något detaljerat obligatoriskt innehåll eller någon detaljerad obligatorisk ordningsföljd för vilka grammatiska företeelser eleverna ska få undervisning i eller om. Elever som lär sig ett nybörjarspråk tillgodogör sig studier av språkliga strukturer bättre när de upplever att strukturen uppfyller ett omedelbart behov och har ett tydligt syfte i kommunikationen. Kunskaper om form och struktur är ett medel för att utveckla språkfärdigheten. Detta är innebörden i en funktionell och kommunikativ språksyn, och därför anger kursplanen att eleverna i finska som andraspråk, både i årskurserna 4–6 och 7–9, ska studera *språkliga företeelser [...] i det språk eleverna möter*. Liksom i finska som förstaspråk ska eleverna i finska som andraspråk i årskurserna 1–3 möta innehållet *alfabetet på finska och sambandet mellan ljud och bokstav*.

Hjälpmedel

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk		Ordböcker och andra hjälpmedel för stavning och ordförståelse.	Hjälpmedel för informationssökning och ordförståelse.

Finska som förstaspråk

Eleverna som läser finska som förstaspråk i årskurserna 4–6 ska i undervisningen möta *ordböcker och andra hjälpmedel för stavning och ordförståelse*. Det kan till exempel vara digitala språkbehandlingsprogram eller lexikon. Detta ger eleverna en möjlighet att självständigt söka information och därmed ta större eget ansvar för sitt lärande.

Progressionen ligger i att eleverna i årskurserna 4–6 framför allt möter hjälpmedel för stavning och ordförståelse, medan eleverna i de högre årskurserna även möter olika hjälpmedel för *informationssökning och ordförståelse*. Naturligtvis kommer många elever i kontakt med digitala hjälpmedel för informationssökning även i de lägre årskurserna, men det är obligatoriskt innehåll först i årskurserna 7–9.

Att söka, värdera och välja texter från olika medier

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som andraspråk		Olika sätt att orientera sig i anvisade skriftliga källor av olika slag för att hitta enkel information och använda den i egen produktion och interaktion.	Sökning av enkel information i ett avgränsat urval av skriftliga källor av olika slag för användning i egen produktion och interaktion.

Finska som andraspråk

Den digitala tekniken och det stora utbudet av medier som vi har i dag ger stora möjligheter att ta del av autentiskt språk. Eleverna i årskurserna 4–6 ska därför få undervisning om olika *sätt att orientera sig i anvisade skriftliga källor av olika slag för att hitta enkel information och använda den i egen produktion och interaktion*. Här handlar det alltså om mycket grundläggande informationssökning i texter som läraren redan valt. För årskurserna 7–9 är motsvarande innehåll utvecklat till *sökning av enkel information i ett avgränsat urval av skriftliga källor av olika slag för användning i egen produktion och interaktion*.

Undervisningen ska alltså ge eleverna möjlighet att utveckla sin förmåga att söka, förstå och ta ställning till ett innehåll av ökande bredd och komplexitet. Urvalet av information ska eleverna så småningom, på ett allt mer ändamålsenligt sätt, använda *i egen produktion och interaktion*. Här finns en progression som innebär att det krävs en bättre förmåga av de äldre eleverna att tolka och förstå innehållet i det de arbetar med och lyssnar på. Som påpekats tidigare gör den ökande användningen av digitala medier att det blir allt viktigare att eleverna får möjlighet att utveckla strategier för att tolka och förhålla sig till innehållet i det de arbetar med.

Tala, lyssna och samtala

Kunskapsområdet ”Tala, lyssna och samtala” lyfter fram det muntliga i ämnet. Att kunna tala, lyssna och samtala med olika syften och i skilda situationer är nödvändiga delar av en funktionell språkförmåga.

Samtal, muntligt berättande och presentationer

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Samtal om vardagliga företeelser och händelser. Muntliga presentationer och muntligt berättande	Samtal om egna och andras upplevelser samt om vardagliga företeelser och händelser.	Samtal och diskussioner om ämnen som är välbekanta för eleven samt om tankar, känslor,

	med anpassning till olika mottagare. Bilder och andra hjälpmedel som kan stödja presentationen.	Muntliga presentationer och muntligt berättande med anpassning till olika mottagare. Stödord, bilder, digitala medier och verktyg samt andra hjälpmedel för att planera och genomföra en muntlig presentation.	åsikter och aktuella händelser. Muntliga presentationer och muntligt berättande med anpassning av språk, innehåll och disposition efter syfte och mottagare.
Finska som andraspråk	Samtal om ämnesområden som är välbekanta för eleven, till exempel intressen, personer och platser.	Samtal om ämnesområden som är välbekanta för eleven, till exempel vardagliga situationer, händelser och aktiviteter.	Samtal och diskussioner om ämnesområden som är välbekanta för eleven, till exempel olika slags händelseförlopp, samt egna och andras erfarenheter. Muntliga presentationer och muntligt berättande med anpassning till olika mottagare.

Eleverna kan utveckla goda muntliga språkfärdigheter i finska när de får en möjlighet att delta i samtal, berätta och presentera något inför andra för att uttrycka och tolka känslor, tankar, åsikter och idéer. Därför lyfter kursplanen fram innehållspunkter som handlar om samtal, berättande och presentationer.

Finska som förstaspråk

I finska som förstaspråk möter eleverna i årskurserna 1–3 samtal om *vardagliga företeelser och händelser*. I årskurserna 4–6 tillkommer utöver detta samtal om *egna och andras upplevelser*. I årskurserna 7–9 är motsvarande innehåll *samtal och diskussioner om ämnen som är välbekanta för eleven samt om tankar, känslor, åsikter och aktuella händelser*. Progressionen går från samtal om det elevnära och konkreta mot en ökad grad av övergripande och mer abstrakta samtals- och diskussionsämnen. Genom att eleverna får möjlighet att använda språket i allt fler sammanhang och samtalssituationer ju äldre de blir, vidgar de sitt ordförråd och sin förmåga att variera språket, till exempel med avseende på utförlighet, inlevelse och formell korrekthet.

Att kunna anpassa sitt språk och sitt framförande beroende på sammanhanget och målgruppen är viktigt för att kunna kommunicera på ett effektivt och funktionellt sätt. Med innehållet *muntliga presentationer och muntligt berättande med anpassning till olika mottagare* för årskurserna 4–6 lyfter kursplanen fram vikten av mottagaranpassning. För eleverna i årskurserna 7–9 betonar kursplanen ytterligare vikten av att vara medveten om *anpassning av språk, innehåll och disposition efter syfte och mottagare*.

Muntligt berättande avser mer informella former av kommunikation, till exempel mellan eleven och en kamrat, medan muntliga presentationer avser mer formaliserade former av redogörelser. Det kan handla om att utgå från ett givet ämne, till exempel en text man har läst eller en film man har sett. Det kan även innebära att använda olika hjälpmedel för att stödja presentationen. För årskurserna 1–3 anger kursplanen *bilder och andra hjälpmedel som kan stödja*

presentationen och för årskurserna 4–6 anges *stödord, bilder, digitala medier och verktyg samt andra hjälpmedel för att planera och genomföra en muntlig presentation.*

Finska som andraspråk

Generellt är det betydelsefullt att eleverna kan relatera det som behandlas i undervisningen till sin egen verklighet. Förförståelse i någon form har stor betydelse för hur man tillägnar sig det språkliga flödet. Därför är *samtal om ämnesområden som är välbekanta för eleven* ett centralt innehåll för alla årskurser i finska som andraspråk. För de lägre årskurserna är *intressen, personer och platser* ämnen som kan behandlas. Det kan handla om det som konkret finns runt eleverna: familj, kamrater och skolan. För de äldre eleverna kan detta byggas ut till att även omfatta *händelser och aktiviteter*. Progressionen kan bestå i att det man samtalar om blir mer avlägset även fysiskt. Många elever, inte minst i tonåren, upplever det som angeläget att få samtala om olika frågor som berör dem. Det kan till exempel vara relationer eller existentiella frågor utifrån *egna och andras erfarenheter*.

När det gäller innehållet *muntliga presentationer och muntligt berättande med anpassning till olika mottagare* möter eleverna som läser finska som andraspråk det först i årskurserna 7–9, eftersom detta innehåll kräver att eleven nått en grundläggande språkfärdighetsnivå. Innehållet går att individualisera allt efter elevernas olika grad av språkförmåga och behov.

Olika varieteter av talad finska

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk			Olika varieteter av talad finska.

Finska som förstaspråk

Genom mötet med några *varieteter av talad finska* får eleverna i finska som förstaspråk i de högsta årskurserna en möjlighet att bekanta sig med och utvidga sin förståelse av den språkliga och kulturella mångfalden bland finstalande. På så sätt kan gemenskapen med de olika områden där man använder andra varieteter än elevens egen öka. Att utveckla medvetenhet om olika talade regionala varieteter av språket gör det också möjligt att uppfatta likheter och skillnader mellan till exempel det formella språket och regionala varieteter.

Lyssnande och muntlig kommunikation

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som andraspråk	Strategier för att uppfatta betydelsebärande ord och dra slutsatser om innehållet i talad finska, till exempel med hjälp av förförståelse.	Strategier för att uppfatta betydelsebärande ord och sammanhang i talad finska, till exempel med hjälp av förförståelse. Strategier för att lösa språkliga problem i	Strategier för att uppfatta betydelsebärande ord och sammanhang i talad finska, till exempel med hjälp av förförståelse. Strategier för att delta i och bidra till samtal, till

	Språkliga företeelser, däribland uttal och intonation i det språk eleverna möter.	samtal, till exempel gester, frågor och omformuleringar.	exempel frågor samt bekräftande fraser och uttryck.
--	---	--	---

Finska som andraspråk

Strategier för att uppfatta betydelsebärande ord är ett innehåll som enbart finns i finska som andraspråk, där det ingår i alla årskurser. Strategier för att lättare förstå talat språk går ut på att man använder sin förförståelse för att göra så goda gissningar eller uppskattningar som möjligt av det man inte förstår. Konkret kan detta handla om att våga och att kunna gissa sig till det huvudsakliga budskapet med hjälp av exempelvis sammanhanget och kända ord. Genom processer av det här slaget, som ofta sker gradvis, kan luckor i budskapet fyllas ut genom slutledning för att man ska få en mer utförlig bild av budskapets betydelse och beståndsdelar. Framgångsrika strategier är alltid helt situationsbetingade, det vill säga de används bara i den utsträckning som krävs för att förstå det aktuella budskapet.

I årskurserna 1–3 finns innehållet *språkliga företeelser, däribland uttal och intonation i det språk eleverna möter*. Rädsla för ett felaktigt uttal hindrar ibland eleverna från att våga uttrycka sina tankar eller känslor. Då är det nödvändigt att undervisningen aktivt fokuserar på uttal, betoning och satsmelodi. Genom att eleverna blir uppmärksamma på hur talet låter och får möjlighet att utveckla ett flyt i sitt eget talspråk, blir det lättare för dem att förstå vad andra säger och att själva göra sig förstådda.

I ett samtal, en diskussion eller i ett chattforum kan deltagarna göra på olika sätt för att stärka samarbetet och se till att samtalet utvecklar sig i rätt riktning. Att kunna välja rätt strategi för rätt tillfälle kan bidra till ömsesidig förståelse och ett fokuserat angreppssätt. I årskurserna 4–6 ska undervisningen därför behandla *strategier för att lösa språkliga problem i samtal, till exempel gester, frågor och omformuleringar*. För årskurserna 7–9 är motsvarande innehåll *strategier för att delta i och bidra till samtal*. Olika sätt att bidra till att samtalet utvecklas kan vara att ställa uppföljande frågor, be om förtydliganden eller att stödja samtalspartnern genom att med korta enkla fraser förmedla att man förstår.

Att söka, värdera och välja texter från olika medier

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som andraspråk		Olika sätt att orientera sig i anvisade muntliga källor av olika slag för att hitta enkel information och använda den i egen produktion och interaktion.	Sökning av enkel information i ett avgränsat urval av muntliga källor av olika slag för användning i egen produktion och interaktion.

Den digitala tekniken och det stora utbudet av medier som vi har i dag ger stora möjligheter att ta del av autentiskt språk. Eleverna i årskurserna 4–6 ska därför få undervisning om *olika sätt att orientera sig i anvisade muntliga källor av olika*

slag för att hitta enkel information och använda den i egen produktion och interaktion. Här handlar det alltså om mycket grundläggande informationssökning i texter som läraren redan valt. För årskurserna 7–9 är motsvarande innehåll utvecklat till *sökning av enkel information i ett avgränsat urval av muntliga källor av olika slag för användning i egen produktion och interaktion*. Undervisningen ska alltså ge eleverna möjlighet att utveckla sin förmåga att söka, förstå och ta ställning till ett innehåll av ökande bredd och komplexitet. Urvalet av information ska eleverna så småningom, på ett allt mer ändamålsenligt sätt, använda i *egen produktion och interaktion*. Här finns en progression som innebär att det krävs en bättre förmåga av de äldre eleverna att tolka och förstå innehållet i det de arbetar med och lyssnar på. Som påpekats tidigare gör den ökande användningen av digitala medier att det blir allt viktigare att eleverna får möjlighet att utveckla strategier för att tolka och förhålla sig till innehållet i det de arbetar med.

Texter

Kursplanens skrivningar i det här kunskapsområdet om olika slags texter ska förstås som att de ibland även inrymmer olika muntliga uttrycksformer. Elever i alla årskurser ska möta texter *med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer*. Det innebär att texterna med fördel kan beröra det innehåll som finns i kunskapsområdet ”Sverigefinnarnas kultur”. Sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer har sina rötter i både Finland och Sverige. Användningen av texter från båda länderna ger därför den språkliga och kulturella variation som bidrar till att eleverna kan få fördjupade insikter i och om finska som nationellt minoritetsspråk och sverigefinnar som nationell minoritet.

Berättande och poetiska texter samt faktatexter

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Berättande texter och poetiska texter för barn i form av bilderböcker, kapitelböcker, dikter, sagor och sånger. Faktatexter för barn. Texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer.	Berättande texter och poetiska texter samt faktatexter för barn och unga från områden där finska används. Texter som belyser människors villkor och identitets- och livsfrågor. Texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer.	Skönlitteratur för ungdomar. Texter som belyser människors villkor och identitets- och livsfrågor. Beskrivande, förklarande, instruerande och argumenterande texter, till exempel tidningsartiklar och arbetsbeskrivningar. Texternas syfte, innehåll och typiska språkliga drag. Berättande texter och poetiska texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer.
Finska som andraspråk	Berättande texter och poetiska texter för barn i	Berättande texter och poetiska texter för barn i	Berättelser och annan fiktion för ungdomar. Sånger och dikter.

	form av bilderböcker, dikter, sagor och sånger. Enkla instruerande och beskrivande texter. Enkla texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer.	form av bilderböcker, dikter, sagor och sånger. Enkla instruerande och beskrivande texter. Enkla texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer.	Instruerande och beskrivande texter. Texternas syfte, innehåll och några av deras typiska språkliga drag. Texter som belyser människors villkor och identitets- och livsfrågor. Texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer.
--	---	---	---

Finska som förstaspråk

Alla elever som läser finska som förstaspråk ska möta *berättande texter och poetiska texter*. För årskurserna 1–3 är innehållet preciserat som *texter för barn i form av bilderböcker, kapitelböcker, dikter, sagor och sånger*. Dikter, sagor och sånger i muntlig form kan ha en gynnsam inverkan på elevernas språkliga medvetenhet och i förlängningen på deras läs- och skrivförmåga. Den muntliga traditionen är en del av det kulturella arvet som kan föras vidare till nya generationer med hjälp av både skolan och familjen. Tillsammans med den skrivna litteraturen är den en viktig kunskapskälla för eleverna, vilken kan bidra till att göra dem delaktiga i en litterär tradition.

För årskurserna 7–9 finns utöver *berättande texter och poetiska texter* även innehållet *skönlitteratur för ungdomar*. Det är bara i de högre årskurserna som kursplanen använder begreppet skönlitteratur. Skillnaden mellan skönlitteratur och berättande texter ligger i att berättande texter avser ett bredare urval än skönlitteratur. Kursplanens skrivningar understryker att det ska ingå en bredd av texter i undervisningen. Det centrala innehållet anger inte några specifika texter, utan urvalet måste göras utifrån syftet med undervisningen och elevernas intressen och erfarenheter.

I alla årskurser ska eleverna även möta olika former av faktatexter. Det kan till exempel vara recept, tidningstexter och arbetsbeskrivningar. Ju äldre eleverna blir, desto mer komplexa blir texterna. För årskurserna 1–3 anger kursplanen innehållet *faktatexter för barn*. I årskurserna 4–6 är detta utvecklat till *faktatexter för barn och unga från områden där finska används*. Progressionen går mot allt fler genrer i årskurserna 7–9. Här anger kursplanen att eleverna ska arbeta med *beskrivande, förklarande, instruerande och argumenterande texter* och undervisningen behandla deras *syfte, innehåll och typiska språkliga drag*. Breddningen av genrer ger eleverna en möjlighet att utveckla sin förmåga att tillägna sig innehållet i olika typer av texter samt formulera och uttrycka sig i flera olika situationer och sammanhang.

I alla årskurser ingår *texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer*. För årskurserna 4–9 finns även innehållet *texter som belyser människors villkor och identitets- och livsfrågor*. I barn- och ungdomsåren söker många sin identitet, och då kan mötet med texter som tar upp existentiella frågor stärka sverigefinska barn och unga i deras sökande. Det här innehållet är ett sätt att betona att eleverna ska komma i kontakt

med och läsa texter som vidareutvecklar deras intressen och kunskaper samtidigt som de öppnar för nya insikter. Elevnära texter är en bra utgångspunkt för mötet med litteratur, men skolan ska också ge eleverna möjlighet att vidga sina intressen och sin syn på olika frågor. Progressionen ligger i att texterna successivt blir mer komplexa.

Finska som andraspråk

I finska som andraspråk ska eleverna i årskurserna 1–6 möta *berättande texter och poetiska texter för barn i form av bilderböcker, dikter, sagor och sånger*. Urvalet av dessa texter måste göras utifrån syftet med undervisningen och elevernas intressen, erfarenheter och språkförmåga. Den muntliga traditionen är en del av sverigefinnarnas kulturella arv och är tillsammans med den skrivna litteraturen en viktig kunskapskälla för eleverna i finska som andraspråk. Mötet med den muntliga traditionen tillsammans med den skrivna litteraturen bidrar till fördjupad förståelse för sverigefinska och finska traditioner.

I årskurserna 7–9 är motsvarande innehåll *berättelser och annan fiktion för ungdomar. Sånger och dikter*. Progressionen ligger i att texterna successivt blir mer komplexa. Det ger större utrymme för analyser av bland annat budskap och stilgrepp.

Eleverna som läser finska som andraspråk ska också möta olika former av faktatexter. För årskurserna 1–6 anger kursplanen *enkla instruerande och beskrivande texter*. Mötet med dessa texter är ett sätt för eleverna att bekanta sig med innehåll, form och struktur i andra skrivna genrer än enbart berättande. För årskurserna 7–9 ses en progression med tillägget *texternas syfte, innehåll och några av deras typiska språkliga drag*.

Även för finska som andraspråk lyfter kursplanen fram texter som tar upp livsfrågor av olika slag. För eleverna i årskurserna 7–9 finns innehållet *texter som belyser människors villkor och identitets- och livsfrågor*. Progressionen ligger i texternas svårighetsgrad, vilka ämnen de behandlar och att de anpassas efter elevernas utveckling från barn till ungdomar. Liksom i finska som förstaspråk ska alla elever i finska som andraspråk möta texter som anknyter till sverigefinnarnas traditioner och kultur. För årskurserna 1–6 är detta formulerat som *enkla texter med anknytning till sverigefinska och finska traditioner och kulturella uttrycksformer*. För de högre årskurserna anger kursplanen en progression på så sätt att texterna inte längre behöver vara ”enkla” utan kan vara mer komplexa, till både form och innehåll.

Språkbruk

I det här kunskapsområdet finns ett innehåll som handlar om språkanvändning i olika sammanhang samt ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter samt ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.

Ord och begrepp

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter. Ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.	Ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter. Ords och begrepps nyanser och värdeladdning. Ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.	Ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter. Ords och begrepps nyanser och värdeladdning. Bildspråk och idiomatiska uttryck. Ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.
Finska som andraspråk	Ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter. Ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.	Ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter. Ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.	Ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter. Ords och begrepps nyanser och värdeladdning. Ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur.

Finska som förstaspråk och andraspråk

Utgångspunkten i kursplanen är att det är betydelsefullt att eleverna kan relatera det de möter i undervisningen till sin egen verklighet och att de får samtala om såväl sin egen vardag som andra närliggande frågor. Därför finns innehållet *ord och begrepp för att uttrycka känslor, kunskaper och åsikter* för alla årskurser i finska som både första- och andraspråk. Vilka specifika ord och begrepp undervisningen behandlar avgörs av elevernas behov och vilka moment man för närvarande arbetar med i undervisningen. Det är alltid värdefullt att ta upp ord och begrepp som eleverna möter i sina sammanhang.

Det är vidare värdefullt att eleverna bygger upp ett ordförråd för att kunna tala om sverigefinska och finska traditioner och olika samhällsföreteelser på finska. Innehållet *ord och begrepp med anknytning till sverigefinsk och finsk kultur* är därför ett gemensamt innehåll för alla elever. Det är viktigt att understryka att språket ständigt utvecklas, till exempel genom ungdomsspråk, sms, chatt och lånord. Språket ska vara ett verktyg för att hantera vardagen och då krävs att eleverna utvecklar kunskaper i både traditionellt och nydanande språk.

Att lära sig ord och begrepp handlar inte enbart om att utveckla ett stort ordförråd. Det är lika viktigt att utveckla kunskaper om *ords och begrepps nyanser och värdeladdning* som är ett innehåll i årskurserna 4–9 i finska som förstaspråk och i årskurserna 7–9 i finska som andraspråk. Att utveckla nyansrikedom i språket är en förutsättning för att kunna beskriva sin verklighet på ett mer precist sätt.

Eleverna i årskurserna 7–9 som läser finska som förstaspråk ska även möta *bildspråk och idiomatiska uttryck*, det vill säga sådana språkliga uttryck som är mer bildliga än bokstavliga. En elev som kan många synonymer kan uttrycka sig på ett mer nyanserat och varierat sätt och kommer också att ha lättare att förstå

såväl talat som skrivet språk. Ju äldre eleverna blir desto större fokus lägger kursplanen på ett nyanserat och varierat språk.

Språkanvändning i olika sammanhang

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk		Likheter och skillnader mellan talad och skriven finska.	<p>Skillnader i språkanvändning beroende på syfte, mottagare och sammanhang. Språkets betydelse för att utöva inflytande.</p> <p>Likheter och skillnader mellan olika varieteter av finska. Sverigefinskan i relation till finskan i Finland.</p>
Finska som andraspråk		Hur ord och fasta språkliga uttryck, till exempel artighetsfraser och tilltalsord, används i texter och talat språk i olika situationer.	<p>Hur olika formuleringar används för att inleda och avsluta ett samtal samt olika typer av muntliga och skriftliga framställningar.</p> <p>Likheter och skillnader mellan talad och skriven finska.</p>

Finska som förstaspråk

För att uppnå en språklig säkerhet behöver eleverna bli medvetna om skillnaderna mellan tal och skrift och förstå vikten av att anpassa sitt språk efter i vilket sammanhang man kommunicerar. De elever som har finska som förstaspråk lär sig språket genom att gå från tal till skrift. Elevernas talade språk och deras dialekt skiljer sig emellertid ofta från allmänt talspråk och skriftspråket, något som kan försvåra deras skriftspråkliga inläring. Därför finns innehållspunkten *likheter och skillnader mellan talad och skriven finska* för årskurserna 4–6 i finska som förstaspråk.

I årskurserna 7–9 ska eleverna möta ett innehåll som handlar om *skillnader i språkanvändning beroende på syfte, mottagare och sammanhang*. Innehållet kan ha beröringspunkter med innehållet under kunskapsområdet ”Tala, lyssna och samtala” som handlar om hur man anpassar muntliga presentationer efter syfte och mottagare. Den här punkten avser emellertid också en skriftlig mottagarmedvetenhet och en fördjupad insikt i hur språket kan användas på olika sätt i olika sammanhang. Avsikten är att eleverna ska utveckla medvetenhet om att de själva kan påverka hur de blir uppfattade av andra utifrån hur de väljer att uttrycka sig.

I årskurserna 7–9 finns även en punkt som lyfter fram *språkets betydelse för att utöva inflytande* som ett centralt innehåll. Det som ska studeras här är hur man kan använda sitt språk medvetet för att till exempel kunna påverka beslut. Det är också viktigt att eleverna får förståelse för att de genom språket kan påverka

bilden av sig själva och andra. Den som har en utvecklad språkförmåga kan själv välja vilket språk hon eller han använder i skilda situationer.

För de högre årskurserna finns även innehållet *likheter och skillnader mellan olika varieteter av finska samt sverigefinskan i relation till finskan i Finland*. Finskan i Sverige utvecklas av närheten till svenskan och det svenska samhället. Till exempel behövs sverigefinska ord och uttryck för att beskriva det svenska samhällslivet. Den talade finskan i Sverige har sin särskilda utveckling. Genom att eleverna får jämföra sverigefinskan med finskan i Finland ges de möjlighet att få syn på skillnader i språkbruk och ordval – det som utgör en del av språkets kulturella dimension. Jämförelserna stärker på så sätt elevernas språkliga och kulturella utveckling.

Finska som andraspråk

De elever som läser finska som andraspråk lär sig att tala, skriva och läsa parallellt. Det betyder att deras talspråk utvecklas på samma grund som skriftspråket. Därmed finns inte lika stort behov av innehållet *likheter och skillnader mellan elevens tal- och skriftspråk*. Dock kommer eleverna i finska som andraspråk i kontakt med allmänt talspråk, och därför ska de i årskurserna 7–9 möta innehållet *likheter och skillnader mellan talad och skriven finska*.

En viktig del av den språkliga medvetenheten är förmågan att reflektera över hur språket faktiskt används i autentiskt material och utifrån detta utveckla sitt eget språk. För de elever i årskurserna 4–6 som läser finska som andraspråk finns innehållet *hur ord och fasta språkliga uttryck, till exempel artighetsfraser och tilltalsord, används i texter och talat språk i olika situationer*. Det ger eleverna möjlighet att iaktta och reflektera över hur språket kan anpassas efter mottagare och syfte. Förmågan att anpassa sitt språk till olika situationer är, som tidigare påpekats, central för att man ska kunna kommunicera framgångsrikt i formella och informella sammanhang.

Genom innehållet *hur olika formuleringar används för att inleda och avsluta samtal samt olika typer av muntliga och skriftliga framställningar* för årskurserna 7–9 visar kursplanen på en progression. Ju äldre eleverna blir desto högre blir kraven på att anpassa språket efter mottagare och sammanhang.

Sverigefinsk kultur

Innehållet i kunskapsområdet ”Sverigefinsk kultur” är i stort sett samma för finska som första- och andraspråk, eftersom alla elever har rätt till samma kulturkunskaper. Området rymmer ett brett innehåll om språk, traditioner och estetiska uttrycksformer ur ett historiskt och nutida perspektiv. Begreppet kultur har en mycket vid betydelse i kursplanen och innefattar också kulturtraditioner, värderingar, centrala begrepp i olika grupper och sociala sammanhang eller miljöer där språket används. Det handlar om att kunna se och förstå mönster, men samtidigt undvika kollektiva stereotyper.

En viktig utgångspunkt för kunskapsområdet är att sverigefinsk kultur bygger på influenser från både Finland och Sverige, samtidigt som den är något flexibelt och föränderligt i tid och rum. Skrivningarna i det centrala innehållet är medvetet öppet formulerade för att ge lärare och elever möjligheter att tillsammans avgöra var de vill lägga fokus utifrån den enskilda gruppens sammansättning och behov.

Förr och nu

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk och andraspråk	Sverigefinnarnas liv i dag med utgångspunkt i historia och kulturarv, till exempel traditioner och högtider.	Sverigefinnarnas liv i dag med utgångspunkt i historia och kulturarv, till exempel den finskspråkiga befolkningens historia i Sverige. Några samhällsfrågor som berör sverigefinnar i dag.	Några aktuella samhällsfrågor som berör sverigefinnar, även i jämförelse med liknande frågor hos andra nationella minoriteter i Sverige.

Finska som förstaspråk och andraspråk

Eftersom språk, historia och kultur är nära förbundna med varandra strävar kursplanen efter att lyfta fram hur sverigefinnar lever i dag med utgångspunkt i historia och kultur. Innehållet gör det möjligt för eleverna att utveckla en djupare förståelse av det nutida och de möter det därför genom alla årskurser.

För eleverna i årskurserna 1–3 finns innehållspunkten *sverigefinnarnas liv i dag med utgångspunkt i historia och kulturarv*. Innehållet syftar till att ge de yngre eleverna en första, översiktlig bild av sverigefinnarnas språkliga och kulturella bakgrund sett genom nutida liv. Det kan till exempel innebära att de får bekanta sig med matkultur eller högtidsfirande i olika familjer.

Samma innehållspunkt finns i årskurserna 4–6. Genom att eleverna här får möta ett konkret innehåll som handlar om till exempel den finskspråkiga befolkningens historia i Sverige vill kursplanen, förutom att ge kunskaper om historiska händelser, bidra till att ge eleverna en bild av de olika miljöer där finska har talats i Sverige. Det kan till exempel vara hos skogsfinnarna i Värmland, den finskspråkiga befolkningen i Norrland samt den medeltida finskspråkiga befolkningen i Stockholm. Men undervisningen kan även knyta an till och lyfta fram hur sverigefinnar lever i vår tid genom innehållet *några samhällsfrågor som berör sverigefinnar i dag*.

I årskurserna 7–9 fortsätter eleverna att möta sverigefinnarna som nationell minoritet, men nu förflyttas tyngdpunkten mer mot det nutida samhället med innehållet *några aktuella samhällsfrågor som berör sverigefinnar, även i jämförelse med liknande frågor hos andra nationella minoriteter i Sverige*. Undervisningen kan till exempel lyfta fram hur den finskspråkiga befolkningens ställning har utvecklats i Sverige, från efterkrigstiden när det kom många arbetskraftsinvandrare från Finland, till 2000-talet när den finskspråkiga befolkningen fick status som nationell minoritet samt de lagar som berör

nationella minoriteter och deras rättigheter. Kunskaper om några aktuella samhällsfrågor som berör nationella minoriteter hänger samman med kunskaper om hur språk och kultur utvecklats i majoritetssamhällen. Här skulle till exempel kunna rymmas ett resonemang om vilka likheter och skillnader som finns när det gäller nationella minoriteter i Sverige. Innehållet kan med fördel behandlas i relation till annat innehåll i kursplanen, till exempel i mötet med texter med anknytning till sverigefinnarnas kulturarv och uttrycksformer.

Sverigefinska kulturuttryck

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk	Sverigefinnarnas kulturarv i olika former, till exempel lekar, musik och andra estetiska uttryck.	Sverigefinnarnas kulturliv i olika konstformer, till exempel musik, film och skönlitteratur.	Traditionell och modern sverigefinsk och finsk musik samt andra estetiska uttryck. Några sverigefinska och finska författare och deras verk.
Finska som andraspråk	Sverigefinnarnas kulturarv i olika former, till exempel lekar, musik och andra estetiska uttryck.	Sverigefinnarnas kulturliv i olika konstformer, till exempel musik, film och skönlitteratur.	Traditionell och modern sverigefinsk och finsk musik samt andra estetiska uttryck. Några sverigefinska och finska författare och vilka verk de är kända för.

Finska som förstaspråk och andraspråk

Det centrala innehållet om sverigefinsk kultur är valt för att ge eleverna en bred bild av olika sverigefinska och finska traditionella och nutida estetiska uttrycksformer. Kultur från Finland har en central roll i sverigefinnarnas historia och nutid, samtidigt som sverigefinnarnas kulturella uttrycksformer har sin särutveckling i Sverige. I årskurserna 1–3 möter eleverna sverigefinnarnas kulturarv i form av *till exempel lekar, musik och andra estetiska uttryck*. Tanken med detta innehåll är att ge eleverna en första orientering i olika kulturella uttrycksformer. Punkten är medvetet öppet formulerad och innehållet kan anpassas efter gruppens behov och intressen.

För årskurserna 4–6 är motsvarande innehåll formulerat som *sverigefinnarnas kulturliv i olika konstformer, till exempel musik, film och skönlitteratur*. Innehållet lämnar öppet för lärare och elever att välja vad som ska studeras med utgångspunkt i de egna intressena.

Kursplanen anger att eleverna i högre årskurser ska få möta både *traditionell och modern sverigefinsk och finsk musik*. Innehållet är valt för att visa på bredden i den sverigefinska och finska musiken. Genom att utveckla kunskaper om traditionell musik från olika tider får eleverna en möjlighet att utveckla en djupare förståelse och ett större intresse för sin egen samtida musik. I förlängningen kan detta innehåll också väcka en nyfikenhet hos eleverna att själva uttrycka sig musikaliskt.

I årskurserna 7–9 ska eleverna även ges en möjlighet att utveckla kunskaper om *några sverigefinska och finska författare och deras verk*. Här finns en skillnad i kursplanen mellan finska som första- och andraspråk. I finska som andraspråk är motsvarande innehåll *några sverigefinska och finska författare och vilka verk de är kända för*. Det innebär att elever med finska som förstaspråk ska möta innehållet i verken direkt genom att läsa dem. För de elever som läser finska som andraspråk räcker det att få kännedom om några kända sverigefinska och finska författare och deras verk. Båda innehållen syftar till att orientera eleverna i sverigefinsk och finsk litteratur och vidga deras förståelse och intresse för den. Kursplanen anger inte några enskilda författare som ska behandlas, utan det är upp till lärare och elever att avgöra utifrån intresse och sammanhang.

Språket och kulturen – utveckling och framtid

	Årskurs 1–3	Årskurs 4–6	Årskurs 7–9
Finska som förstaspråk och andraspråk			Finskans ursprung, utveckling och framtid i Sverige. Den sverigefinska kulturens villkor i relation till majoritetssamhället under olika tider. Organisationer som arbetar för att främja finska och den sverigefinska kulturen.

Finska som förstaspråk och andraspråk

I årskurserna 7–9 möter eleverna innehållet *finskans ursprung, utveckling och framtid i Sverige samt den sverigefinska kulturens villkor i relation till majoritetssamhället under olika tider*. Kunskaper om varifrån och hur språket utvecklats hänger samman med kunskaper om hur kulturen har utvecklats. Genom att till exempel betrakta ett språks ordförråd går det att dra slutsatser om vilka språkliga och därmed kulturella kontakter talarna av språket har haft. Här ryms även en översikt över de finsk-ugriska språken.

För att eleverna ska ges möjlighet att ta aktiv del i och bidra till det sverigefinska samhällets och språkets fortlevnad och utveckling, lyfter kursplanen fram *organisationer som arbetar för att främja finska och den sverigefinska kulturen*. Innehållet kan till exempel innebära resonemang kring villkoren för ett minoritetsspråks överlevnad. Det kan med fördel behandlas i relation till annat innehåll i kursplanen, exempelvis i mötet med sverigefinnarnas kulturarv och historia. Det är också viktigt att eleverna blir medvetna om möjligheten att påverka och ta del i det sverigefinska samhället.

Kommentarer till kursplanens kunskapskrav

Kunskapskravens uppgift är att fungera som måttstock för bedömning av elevens samlade kunskaper. Kunskapskraven behöver läsas och tolkas i relation till syftet, det centrala innehållet och den undervisning som har bedrivits.

Läraren använder kunskapskraven för att göra sammanfattande värderingar av elevens kunskapsutveckling inom ämnet. Det kan vara omdömen i den individuella utvecklingsplanen, för att avgöra om eleven behöver ges stöd i form av extra anpassningar inom ramen för undervisningen eller särskilt stöd. Ett annat skäl kan vara att säkerställa att eleverna får tillräckliga utmaningar för att nå så långt som möjligt enligt utbildningens mål. Att ge ett omdöme innebär att läraren värderar de kunskaper eleven hittills har inhämtat i ämnet, utifrån vad undervisningen har gett eleven förutsättningar att utveckla i förhållande till kunskapskraven. I de årskurser betyg sätts använder läraren kunskapskraven som ett verktyg för att bedöma elevens kunskaper vid betygssättningen.

Kunskapskrav för betygssättning

Kunskapskrav används för betygssättning i vissa årskurser. Läraren fäster vid betygssättningen mer vikt vid sådana kunskaper som betonas i syftet eller som kan kopplas till många eller omfångsrika punkter i det centrala innehållet. Läraren fäster också mer vikt vid sådant som har fokuserats i undervisningen och där eleverna fått möjlighet att särskilt fördjupa sina kunskaper. Det innehållsliga sammanhanget är viktigt då de val läraren gör i undervisningen har betydelse för vad som blir möjligt för eleverna att lära sig och därmed vad som blir relevant att bedöma. Detta är skälet till att kunskapskraven måste läsas och tolkas i relation till syftet, det centrala innehållet och den undervisning som har bedrivits.

Kunskapskraven i årskurs 6 och 9 liknar i stor utsträckning varandra. Men när läraren tolkar kunskapskraven i relation till kursplanen och undervisningen blir det dock uppenbart att progressionen bärs av det centrala innehållet som skiljer sig åt mellan olika stadier, och att det konkreta undervisningsinnehållet blir mer komplext i högstadiet.

För att kunskapskraven ska fungera som ett användbart verktyg för en sammantagen bedömning vid betygssättning är de formulerade på ett övergripande sätt. På så vis ger de läraren möjligheter att göra en allsidig bedömning utifrån ett brett och varierat underlag som lämnat utrymme för eleven att visa sina kunskaper på olika sätt. Under terminen görs också avstämningar i förhållande till kunskapskraven för att sammanfatta och dokumentera det kunnande eleverna har visat. Sådana avstämningar är ett sätt för läraren att säkerställa att det finns ett brett och varierat underlag vid tiden för betygssättning.

Kunskapskraven i ämnet modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk

Kursplanen i modersmål – finska som nationellt minoritetsspråk har centralt innehåll och tillhörande kunskapskrav i finska som förstaspråk och finska som andraspråk. De långsiktiga målen är desamma för modersmål finska som nationellt minoritetsspråk som förstaspråk och som andraspråk. Förmågorna i de långsiktiga målen är formulerade så att de går att utveckla oavsett om man är nybörjare eller har goda kunskaper i finska och därför är de giltiga för alla elever, oavsett språkförmåga. Kunskapskraven i finska inom ramen för förstaspråk relaterar till utveckling av det språk eleven har grundläggande kunskaper i, medan kunskapskraven i finska som andraspråk relaterar till den gemensamma europeiska referensramen för språk (GERS)¹ i de delar som handlar om utveckling av ett nytt språk.

Med hänsyn till att elevernas språkbehärskning är olika finns det skilda kunskapskrav för finska som förstaspråk och finska som andraspråk. De inledande stycken av kunskapskraven som beskriver den muntliga och skriftliga språkförmågan skiljer sig åt. Det ställs genomgående högre krav på språkförmågan för elever med finska som förstaspråk. De stycken av kunskapskraven som beskriver det centrala innehåll som handlar om samhälle, historia och kultur är desamma, eftersom alla elever ska möta samma innehåll. Här är det viktigt att läraren vid bedömningen tar hänsyn till elevernas olika språkliga förmåga som den är beskriven i de inledande styckena av kunskapskraven. Det innebär att eleverna kommer att redogöra för samma innehåll utifrån olika grad av språkfärdighet och ändå kunna bedömas som att de har nått samma betygssteg.

Kunskapskraven i årskurs 6 och 9 inom ramen för finska som förstaspråk

Kunskapskraven är indelade i fyra stycken i årskurs 6 och fem stycken i årskurs 9.

- Det första stycket utgår från de delar av de två första långsiktiga målen som handlar om muntlig kommunikation.
- Det andra stycket utgår från de delar av de två första långsiktiga målen som handlar om skriftlig produktion.
- Det tredje stycket utgår från det tredje långsiktiga målet som handlar om läsförståelse samt förmåga att tolka texter.
- Det fjärde stycket utgår från det fjärde långsiktiga målet som handlar om sociala, historiska och kulturella företeelser.

¹ <https://www.skolverket.se/skolutveckling/inspiration-och-stod-i-arbetet/stod-i-arbetet/gemensam-europeisk-referensram-for-sprak-gers>

- Det femte stycket utgår från det femte långsiktiga målet som handlar om språkets ursprung, utveckling och nutida status.

Av punkterna ovan framgår att relationen mellan mål och kunskapskrav inte är ett enkelt ett till ett-förhållande. Strukturen mellan mål och kunskapskrav understryker betydelsen av en helhetsbedömning för betygssättning. Uppdelningen nedan är gjord för att tydliggöra olika aspekter av bedömningen.

Förmåga att formulera sig och kommunicera i tal och skrift, urskilja språkliga strukturer och följa språkliga normer

Förmåga att anpassa språket efter olika syften, mottagare och sammanhang

Formuleringarna i första stycket i kunskapskraven (som återges nedan) riktar lärarens bedömningsfokus mot kvaliteten i elevens sätt att uttrycka sig muntligt.

Årskurs 6:

*Eleven samtalar om bekanta ämnen på ett sätt som **till viss del/relativt väl/väl** upprätthåller samtalen. Dessutom förbereder och genomför eleven muntliga framställningar med **i huvudsak fungerande/fungerande/väl fungerande** inledning, innehåll och avslutning och **viss/relativt god/god** anpassning till syfte och mottagare.*

Årskurs 9:

*Eleven samtalar om och diskuterar varierande ämnen på ett sätt som **till viss del/relativt väl/väl** utvecklar samtalen och diskussionerna. Dessutom förbereder och genomför eleven muntliga framställningar med **i huvudsak fungerande/fungerande/väl fungerande** struktur, innehåll och **viss/relativt god/god** anpassning till syfte, mottagare och sammanhang.*

Formuleringarna i andra stycket i kunskapskraven riktar lärarens fokus mot kvaliteten i elevens sätt att uttrycka sig skriftligt.

Årskurs 6:

*Eleven skriver olika slags texter med **begripligt/relativt tydligt/tydligt** innehåll, **i huvudsak fungerande/fungerande/väl fungerande** struktur och **viss/relativt god/god** språklig variation. Eleven följer grundläggande regler för stavning, meningsbyggnad och ordböjning med **viss/relativt god/god** säkerhet.*

Årskurs 9:

*Eleven skriver olika slags texter med **viss/relativt god/god** språklig variation, **i huvudsak fungerande/fungerande/väl fungerande** struktur och innehåll samt **viss/relativt god/god** anpassning till texttyp, syfte, mottagare och sammanhang. Eleven följer grundläggande regler för språkriktighet med **viss/relativt god/god** säkerhet.*

De två första styckena här ovan handlar om elevens förmåga att kommunicera såväl i tal som i skrift samt om att anpassa språket efter olika sammanhang. I det första stycket beskrivs de muntliga aspekterna av kommunikationen och i det

andra stycket beskrivs de skriftliga. Bedömningen grundas på observationer av samtal och muntliga framställningar samt på elevtexter av olika slag.

Den inledande formuleringen i det första stycket fokuserar på elevens förmåga att samtala. I bedömningen kan läraren ta hänsyn till i vilken grad eleven samspelar med andra. Det kan handla om att lyssna på andra elevers inlägg och besvara dessa eller att bjuda in andra elever att delta i samtalet genom att exempelvis ställa frågor.

Både i årskurs 6 och 9 är formuleringarna i de två inledande styckena avsedda att rikta bedömningen mot elevens planerade och bearbetade muntliga och skriftliga framställningar, och i vilken grad de kännetecknas av fungerande struktur och innehåll samt anpassning till syfte, mottagare och sammanhang. Skrivningen omfattar också en bedömning av i vilken grad elevens texter kännetecknas av språklig variation.

Formuleringen i årskurs 6 riktar lärarens fokus mot elevens förmåga att följa grundläggande regler för stavning, meningsbyggnad och ordböjning. Formuleringen i årskurs 9 fokuserar på elevens förmåga att följa grundläggande regler för språkriktighet på ett sätt som gör att texten fungerar i sitt sammanhang. I bedömningen av kvaliteten på elevens framställningar kan läraren till exempel beakta med vilken grad av precision och tydlighet eleven framför sitt budskap i tal eller skrift.

Förståelse av finska i tal och skrift

Det tredje stycket i kunskapskravet riktar lärarens bedömningsfokus mot elevens förmåga att läsa och analysera olika slags texter. Det sammanfattande uttrycket *olika texter* kan omfatta alla slags texter som anges i det centrala innehållet och som behandlas i undervisningen, såväl skönlitteratur som sakprosatexter.

Årskurs 6:

Eleven läser olika texter med visst flyt/relativt gott flyt/gott flyt och visar grundläggande/god/mycket god läsförståelse. Eleven för enkla/utvecklade/välutvecklade resonemang om tydligt framträdande budskap i olika texter.

Årskurs 9:

Eleven läser olika texter med flyt/gott flyt/mycket gott flyt och visar grundläggande/god/mycket god läsförståelse. Dessutom tolkar och för eleven enkla/utvecklade/välutvecklade resonemang om budskap i olika texter.

Läsning omfattar både förmågan att avkoda skriftspråk, här uttryckt som att läsa med flyt, och förmågan att förstå det skriftspråkliga innehållet. Läsning är en produkt av två grundläggande färdigheter: avkodning och språklig förståelse. Båda komponenterna är viktiga. Avkodning är de tekniska aspekterna av läsning, det vill säga att kunna göra om rader av bokstäver till ord, medan med språkförståelse menas språklig förståelse på ord- och meningsnivå samt på pragmatisk nivå. Styckets första mening riktar lärarens bedömning mot elevens förmåga att förstå det skriftspråkliga innehållet. Formuleringarna, både i årskurs 6

och 9, riktar bedömningen mot elevens förmåga att läsa olika texter. Det kan till exempel handla om i vilken utsträckning eleven återger innehållet så att det viktigaste framgår och presenterar innehållet på ett i sammanhanget relevant sätt.

Nästa mening fokuserar på elevens förmåga att analysera olika texter. Bedömningen kan grundas på muntliga eller skriftliga resonemang och formuleringen syftar här på innehållet i resonemanget. Språkliga aspekter av elevens muntliga och skriftliga framställningar bedöms utifrån andra delar av kunskapskravet. Kunskapskravet i årskurs 6 utgår från att eleven resonerar om tydligt framträdande budskap i texterna, medan eleven i årskurs 9 kan förväntas föra resonemang om texternas budskap utifrån olika aspekter. I bedömningen av kvaliteten på elevens resonemang kan läraren ta hänsyn till i vilken utsträckning de grundar sig på basala och övergripande iakttagelser eller djupare och mer specifika resonemang. Formuleringen rymmer också möjligheter för läraren att bedöma i vilken utsträckning resonemangen är subjektiva och allmänt hållna, samt i vilken utsträckning eleven belyser flera olika aspekter och baserar sina resonemang på tydliga argumentationer och tankegångar.

Kunskaper om sociala, historiska och kulturella företeelser i miljöer där språket används

Formuleringarna i det fjärde stycket i kunskapskraven avser att rikta lärarens bedömningsfokus mot kvaliteten i elevens kunnande om samhälle, historia och kultur. Språkliga aspekter bedöms utifrån andra delar av kunskapskravet.

Årskurs 6:

*Eleven ger **enkla/utvecklade/välutvecklade** exempel på sociala, historiska och kulturella företeelser som berör sverigefinnar.*

Årskurs 9:

*Eleven för **enkla/utvecklade/välutvecklade** resonemang om företeelser, levnadsvillkor och samhällsfrågor som berör sverigefinnar.*

För årskurs 6 är avsikten med formuleringen i det här stycket att rikta bedömningen mot i vilken utsträckning eleven identifierar exempel som handlar om sociala, historiska och kulturella företeelser. I årskurs 9 breddas formuleringen så att läraren väger in elevens resonemang kring företeelser, levnadsvillkor och samhällsfrågor. I bedömningen kan läraren ta hänsyn till aspekter som rör i vilken utsträckning eleven kommenterar och resonerar om traditioner och kulturella uttrycksformer. Läraren kan också beakta i vilken grad elevens resonemang grundar sig på basala och övergripande iakttagelser eller djupare och mer specifika kunskaper om de företeelser, levnadsvillkor och samhällsfrågor som berör sverigefinnar i dag med utgångspunkt i historia och kulturarv.

Kunskaper om språkets ursprung, utveckling och nutida status

I det femte stycket är fokus i bedömningen riktad mot elevens kunskaper om finska språkets ursprung, utveckling och nutida status. Språkliga aspekter bedöms

utifrån andra delar av kunskapskravet. Detta stycke finns endast i kunskapskraven i årskurs 9.

Årskurs 9:

*Eleven visar **grundläggande/goda/mycket goda** kunskaper om finskans ursprung, utveckling och språkets ställning i Sverige.*

Innehåll som har beröringspunkter med språkets ursprung, utveckling och status innefattas i skrivningar under kunskapsområdet om kultur i de lägre årskurserna, men det är först i årskurs 9 eleverna förväntas visa kunskaper inom detta område. Bedömningen kan grundas på muntliga eller skriftliga underlag och omfattar de delar i det centrala innehållet som berör finskans ursprung, utveckling och framtid i Sverige, den sverigefinska kulturens villkor i relation till majoritetssamhället under olika tider samt organisationer som arbetar för att främja finska och den sverigefinska kulturen.

Kunskapskraven i årskurs 6 och 9 inom ramen för finska som andraspråk

Kunskapskraven inom ramen för finska som andraspråk relaterar till den gemensamma europeiska referensramen för språk (GERS) som beskriver språkfärdigheter från nybörjarnivå till avancerad nivå: A1, A2, B1, B2, C1 och C2.

Kunskapskraven inom ramen för finska som andraspråk är uppbyggda enligt samma principer som kunskapskraven i ämnet moderna språk. Förutom att kursplanen knyter an till färdighetsnivåerna i GERS, så har referensramen också använts som inspiration till kursplanen i fråga om innehåll och ordval. Graden av likhet mellan GERS och kursplanen har noga övervägts vid framtagandet av kursplanen. Att likheten inte är större har att göra med skillnader i uppbyggnaden mellan svenska ämnesplaner och GERS som påverkar såväl omfattningen som konstruktionen av mål och kunskapskrav. Läs mer om GERS i ”Gemensam europeisk referensram för språk” och ”Europeisk språkportfolio”. Samtliga dokument finns tillgängliga på Skolverkets webbplats.

Kunskapskraven är indelade i fyra stycken i årskurs 6 och fem stycken i årskurs 9.

- Det första stycket utgår huvudsakligen från det tredje långsiktiga målet som handlar om förmåga att förstå språket i tal och skrift, men har även bäring mot det första långsiktiga målet som handlar om textproduktion och kommunikation.
- Det andra stycket utgår från de två första långsiktiga målen som handlar om muntlig och skriftlig produktion.
- Det tredje stycket utgår också från de två första långsiktiga målen som handlar om muntlig och skriftlig interaktion.

- Det fjärde stycket utgår från det fjärde långsiktiga målet som handlar om sociala, historiska och kulturella företeelser.
- Det femte stycket utgår från det femte långsiktiga målet som handlar om språkets ursprung, utveckling och nutida status.

Av punkterna ovan framgår att relationen mellan mål och kunskapskrav inte är ett enkelt ett till ett-förhållande. Strukturen mellan mål och kunskapskrav understryker betydelsen av en helhetsbedömning vid betygssättning. Uppdelningen nedan är gjord för att tydliggöra olika aspekter av bedömningen.

Förståelse av finska i tal och skrift

Kunskapskravens första stycke (som återges nedan) riktar lärarens bedömningsfokus mot elevens förståelse av finska i tal och skrift. Orden lyssnar och läser avser att tydliggöra utgångspunkten för bedömning av receptiv förmåga.

Årskurs 6:

*Eleven lyssnar, och förstår **vanliga ord och enkla fraser/huvudsakligt innehåll och tydliga detaljer/huvudsakligt innehåll och väsentliga detaljer** i tydligt talat, enkelt språk i långsamt tempo om vardagliga och välbekanta ämnen. Eleven läser, och förstår **vanliga ord och enkla fraser/huvudsakligt innehåll och tydliga detaljer/huvudsakligt innehåll och väsentliga detaljer** i korta, enkla texter om vardagliga och välbekanta ämnen. Eleven hittar enkel information i anvisade muntliga och skriftliga källor samt använder **på ett delvis relevant sätt/på ett relevant sätt/på ett relevant och effektivt sätt** det valda materialet i sin egen produktion och interaktion.*

Årskurs 9:

*Eleven lyssnar samt förstår och tolkar **det mest väsentliga/huvudsakligt innehåll och tydliga detaljer/helheten och väsentliga detaljer** av innehållet i tydligt talat, enkelt språk i lugnt tempo om vardagliga och välbekanta ämnen. Eleven läser samt förstår och tolkar **det mest väsentliga/huvudsakligt innehåll och tydliga detaljer/helheten och väsentliga detaljer** av innehållet i enkla texter om vardagliga och välbekanta ämnen. Eleven väljer enkel information från ett avgränsat urval av muntliga och skriftliga källor samt använder **på ett delvis relevant sätt/på ett relevant sätt/på ett relevant och effektivt sätt** det valda materialet i sin egen produktion och interaktion.*

Uttrycket förstå och tolka skapar utrymme för läraren att låta eleven visa sin förståelse på olika sätt. Uttrycket innebär att förståelse av det språk som eleverna hör eller läser handlar både om bokstavlig betydelse och om den innebörd det får i sitt sammanhang. För nybörjare i språket torde betoningen naturligt ligga på förståelse av den bokstavliga betydelsen. I takt med att eleven vidgar sin språkliga repertoar ökar behoven av att tolka innebörder i språket. I modersmål som nationellt minoritetsspråk inom ramen för andraspråk förekommer därför förstå ensamt i kunskapskraven i årskurs 6. I årskurs 9 är uttrycket förstå och tolka tänkt att uppfattas som en helhet. Formuleringen är också tänkt att ge uttryck för att de

flesta sammanhang som avser att visa elevens förståelse innehåller båda dimensionerna.

De värdeord i kunskapskraven i årskurs 9 som beskriver hur god elevens förståelse är uttrycker både kvantitet och kvalitet. För att kunna bedöma kvantitet, som i många kurser beskrivs med uttrycken *huvudsakligt innehåll*, *tydliga detaljer* eller *väsentliga detaljer*, kan läraren vara betjänt av att själv analysera och värdera det innehåll som eleven har visat förståelse av.

Det första stycket avslutas med en formulering som handlar om hur verkningsfullt eleven kan integrera material som eleven har läst och hört på finska i sin egen produktion och interaktion. I kunskapskraven kallas sådant material även källor. En förutsättning för att kunna använda ett material är att eleven också väljer vad hon eller han vill inkludera. Här finns progression från enkel information i anvisade källor i kunskapskrav i årskurs 6 till enkel information från ett avgränsat urval av källor. I bedömningen ska läraren beakta sambandet mellan det valda materialet och elevens produktion och interaktion.

Förmåga att formulera sig och kommunicera i tal och skrift, urskilja språkliga strukturer och följa språkliga normer

Förmåga att anpassa språket efter olika syften, mottagare och sammanhang

Årskurs 6:

*I muntliga framställningar av olika slag formulerar sig eleven **enkelt och begripligt med enstaka ord och fraser/enkelt och relativt tydligt med fraser och meningar/enkelt, relativt tydligt och till viss del sammanhängande**. I skriftliga framställningar av olika slag formulerar sig eleven **enkelt och begripligt med enstaka ord och fraser/enkelt och relativt tydligt med fraser och meningar/enkelt, relativt tydligt och till viss del sammanhängande**.*

*I interaktion uttrycker sig eleven **enkelt och begripligt med enstaka ord och fraser/enkelt och begripligt med ord, fraser och meningar/enkelt och relativt tydligt med ord, fraser och meningar**. Dessutom använder eleven strategier som i någon mån/i viss utsträckning underlättar och förbättrar interaktionen.*

Årskurs 9:

*I muntliga framställningar av olika slag formulerar sig eleven **enkelt och begripligt med fraser och meningar/enkelt, relativt tydligt och till viss del sammanhängande/i någon mån varierat, relativt tydligt och relativt sammanhängande**. I skriftliga framställningar av olika slag formulerar sig eleven **enkelt och begripligt med fraser och meningar/enkelt, relativt tydligt och till viss del sammanhängande/i någon mån varierat, relativt tydligt och relativt sammanhängande**.*

*I interaktion uttrycker sig eleven **enkelt och begripligt med ord, fraser och meningar/enkelt och relativt tydligt med ord, fraser och meningar/relativt tydligt med ord, fraser och meningar samt i någon mån anpassat till syfte,***

mottagare och situation. Dessutom använder eleven strategier som underlättar och förbättrar interaktionen.

Andra och tredje stycket beskriver elevens förmåga att formulera sig och kommunicera i tal och skrift. I det andra stycket riktas uppmärksamheten mot produktiva delar av elevens kommunikation. Dessa kallas i kunskapskraven för framställningar. En muntlig eller skriftlig framställning kännetecknas av att eleven formulerar sig till en eller flera personer och att det finns eller har funnits möjlighet för eleven att tänka igenom språk och innehåll. Uttrycket *formulerar sig* är avsett att i någon mån förstärka intrycket av just möjligheten att tänka efter. Hur en sådan möjlighet utformas beror på vad läraren bedömer bäst kan ge en rättvisande bild av elevens kunskap i en viss situation. Muntliga framställningar förekommer både som en del av samtal och i form av anföranden.

I kunskapskraven anges att både de muntliga och skriftliga framställningarna ska vara av *olika slag*. Här finns en uppenbar koppling till de slag av produktion och interaktion som framgår i det centrala innehållet. Hur många av dessa som ska ingå i underlaget vid betygssättning avgörs av undervisande lärare. Det är också läraren som avgör vilka sammanhang som framställningarna ska ha tillkommit i för att ge en rättvisande bild av elevens kunskaper, till exempel framställningar producerade vid ett enstaka tillfälle och framställningar som genomgått bearbetning. Detta tillsammans med de val av ämnen som läraren gör med hjälp av kommunikationens innehåll skapar olika slag av framställningar.

Stycket beskriver inledningsvis framställningarnas språkliga bredd och precision. Vid bedömningen kan läraren beakta framställningarnas ord och uttryck, grammatiska strukturer och meningsbyggnad. Läraren kan beakta i vilken grad eleven kan knyta samman satsen och meningar med textbindningar av olika slag. Läraren kan även väga in hur oklarheter och fel påverkar framställningarna och hur uttalet påverkar möjligheten att följa och ta till sig innehållet. Språklig korrekthet nämns dock inte uttryckligen. Detta har att göra med att det centrala i bedömningen är att synliggöra vad eleven kan snarare än vad eleven inte kan. Avsikten är att undvika en bedömning som handlar om hur många fel eleven får göra för ett visst betyg. Lärarens bedömning hänger även ihop med sammanhangets svårighetsgrad.

I det tredje stycket riktas uppmärksamheten mot interaktiva delar av elevens kommunikation. Interaktion i de GERS-relaterade ämnena kännetecknas av att en elev växlar mellan produktion och reception i samspel med en eller flera andra personer. Eleven behöver också vara beredd på att ta emot och bemöta reaktioner på det som eleven själv uttryckt. Stycket omfattar endast de kvaliteter och graderingar som är särskilt relevanta vid bedömning av interaktion.

Styckets inledande del handlar om i vilken utsträckning eleven kan göra sig förstådd och hur smidigt eleven uttrycker sig i interaktion. Vid bedömningen kan läraren beakta hur exempelvis ord och fraser, meningsbyggnad och textbindning påverkar interaktionerna. I kunskapskravet för betyget C i årskurs 6 framgår i det tredje stycket att eleven behöver kunna uttrycka sig *enkelt och begripligt med ord*,

fraser och meningar i interaktion, men *enkelt och relativt tydligt med fraser och meningar* i framställningar som återfinns i det andra stycket i kunskapskraven. Skillnaden har att göra med att det finns mycket i interaktionen i sig som underlättar för deltagarna att skapa tydlighet. Budskapen kan till exempel stödjas av gester och andra signaler, och mycket behöver inte förklaras för att ändå bli tydligt. Tanken är därför att det inte är lika svårt för en språkanvändare att skapa tydlighet i interaktioner som i framställningar.

Det tredje stycket rymmer även en bedömning av i vilken grad eleven anpassar språket efter olika syften, mottagare och sammanhang i kunskapskraven för betyget A i årskurs 9. Där framgår det att eleverna uttrycker sig även *i någon mån anpassat till syfte, mottagare och situation*. I bedömningen kan läraren beakta i vilken utsträckning frågor, följdfrågor eller annan respons påverkar interaktionerna. Stycket avslutas med en formulering som riktar bedömningsfokus mot i vilken grad interaktionerna underlättas och förbättras av elevens strategier. Exempel på några sådana återfinns i det centrala innehållets kunskapsområden ”Läsa och skriva” samt ”Tala, lyssna och samtala”.

Detta stycke om interaktion och det föregående om framställningar kan beroende på sammanhang användas tillsammans eller var för sig för att bedöma elevens förmåga att kommunicera och anpassa språket i tal och skrift.

Kunskaper om sociala, historiska och kulturella företeelser i miljöer där språket används

Formuleringarna i det fjärde stycket i kunskapskraven avser att rikta lärarens bedömningsfokus mot kvaliteten i elevens kunnande om samhälle, historia och kultur. Språkliga aspekter bedöms utifrån andra delar av kunskapskravet.

Årskurs 6:

*Eleven ger **enkla/utvecklade/välutvecklade** exempel på sociala, historiska och kulturella företeelser som berör sverigefinnar.*

Årskurs 9:

*Eleven för **enkla/utvecklade/välutvecklade** resonemang om företeelser, levnadsvillkor och samhällsfrågor som berör sverigefinnar.*

För årskurs 6 är avsikten med formuleringen att rikta lärarens fokus mot i vilken utsträckning eleven identifierar exempel som handlar om sociala, historiska och kulturella företeelser. I årskurs 9 breddas formuleringarna så att läraren väger in elevens resonemang kring företeelser, levnadsvillkor och samhällsfrågor. I bedömningen kan läraren ta hänsyn till aspekter som rör i vilken utsträckning eleven kommenterar och resonerar om traditioner och kulturella uttrycksformer. Läraren kan också beakta i vilken grad elevens resonemang grundar sig på basala och övergripande iakttagelser eller djupare och mer specifika kunskaper om de företeelser, levnadsvillkor och samhällsfrågor som berör sverigefinnar i dag med utgångspunkt i historia och kulturarv.

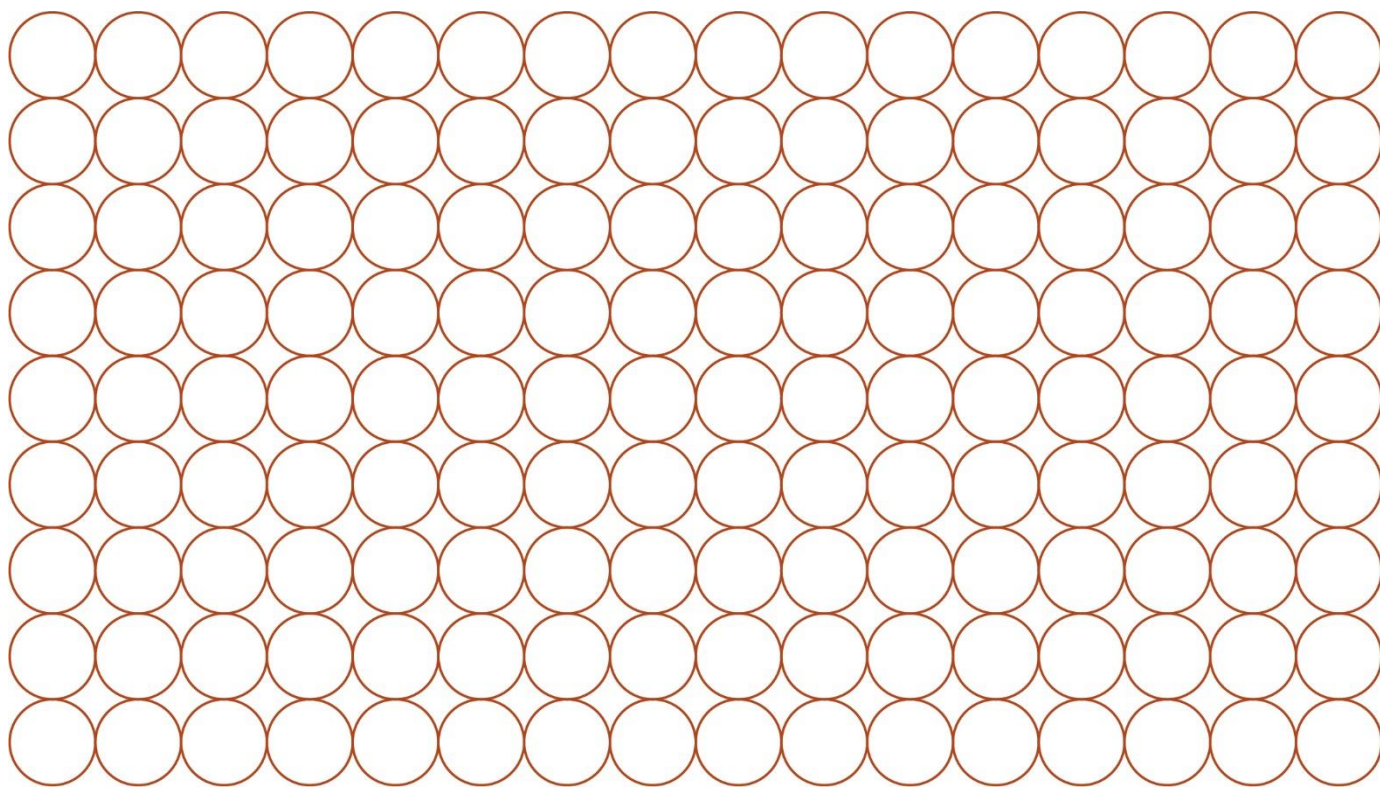
Kunskaper om språkets ursprung, utveckling och nutida status

Det femte stycket i kunskapskravet finns endast i årskurs 9 och avser att rikta lärarens bedömningsfokus mot elevens kunskaper om finskans ursprung, utveckling och ställning i Sverige. Språkliga aspekter bedöms utifrån andra delar av kunskapskravet.

Årskurs 9:

*Eleven visar **grundläggande/goda/mycket goda** kunskaper om finskans ursprung, utveckling och språkets ställning i Sverige.*

Innehåll som har beröringspunkter med språkets ursprung, utveckling och status innefattas i skrivningar under kunskapsområdet om kultur i de lägre årskurserna, men det är först i årskurs 9 som eleverna förväntas visa kunskaper inom detta område. Bedömningen kan grundas på muntliga eller skriftliga underlag och omfattar de delar i det centrala innehållet som berör finskans ursprung, utveckling och framtid i Sverige, den sverigefinska kulturens villkor i relation till majoritetssamhället under olika tider samt organisationer som arbetar för att främja finska och den sverigefinska kulturen.

Skolverket

www.skolverket.se